

בְּעֵלְיוֹנִים, וְאַחַר כֵּן בַּתְּחִילוֹת. וּמִשּׁוּם שֶׁדָּבָר זֶה מְגִיעַ לְמַעֲלָה, הַהֲשָׁגָה שֶׁל מַעֲלָה הִיְתָה בּוֹ בַּהֲתַחֲלָה, שְׂכָתוֹב לְרֵאוֹת אֶת הָעִיר וְאֶת הַמִּגְדָּל.

אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם. מֵאִי בְּנֵי הָאָדָם. מֵאִי בְּנֵי הָאָדָם? בְּנֵי אָדָם הִרְאִישׁוֹן שֶׁמֶרְד בְּרַבּוֹנוֹ וְגֵרָם מוֹת לְעוֹלָם. אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם - בְּנִין וְדַאי אֲמָרוּ [גְּרָמוֹ] וְרָצוּ לְבָנוֹת לְמַעֲלָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח [וְאָמַר], [יַחְזַקְאֵל מוֹ] כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצַר הַפְּנִימִית הַפְּנִיָה קָדִים יִהְיֶה סְגוּר שְׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשָׂה וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח וּבִיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח. בְּפִסּוּק זֶה יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ, וְהוּא סוּד כְּמוֹ שְׁנֵאמַר. יִהְיֶה סְגוּר שְׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשָׂה, לְמַה? [וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח וּבִיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח וְגו', לְמַה יִּהְיֶה סְגוּר כָּל אוֹתָם יְמֵי הַמַּעֲשָׂה?]

אֲרָא אֵלָיו יְמֵי הַחֹל שְׁשַׁעַר זֶה יִהְיֶה סְגוּר שְׁלֹא לְהַשְׁתַּמֵּשׁ הַחֹל עִם הַקֹּדֶשׁ. וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח וּבִיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, שְׁהָרִי אֲזַ שְׁמוּשׁ [שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּרִיחַ הוּא] שֶׁל קֹדֶשׁ בְּקֹדֶשׁ, וְאֲזַ מֵאִירָה הַלְּבָנָה לְהַתְּחַבֵּר עִם הַשְּׁמֶשׁ.

בֵּא רְאָה, שְׁעַר זֶה לֹא נִפְתַּח בְּאוֹתָם שְׁשֶׁת יְמֵי הַחֹל, מִשּׁוּם שְׁהָרִי בְּאוֹתָם יְמֵי הַחֹל הָעוֹלָם הַתְּחִילוֹת גִּזּוֹן, וְשׁוֹלְטִים כָּל אוֹתָם שְׁשֶׁת יְמֵי הַחֹל עַל הָעוֹלָם חוּץ מֵאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וְאוֹתָם שְׁשׁוֹלְטִים, לֹא שׁוֹלְטִים בְּאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ, מִשּׁוּם שְׁהַשְּׁעַר הַזֶּה סְגוּר. אֲבָל בִּיּוֹם הַשְּׁבִיט וּבִיּוֹם הַחֲדָשׁ, כָּלֵם עוֹבְרִים וְלֹא שׁוֹלְטִים, מִשּׁוּם שְׁהַשְּׁעַר הַזֶּה הוּא פְּתוּחַ, וְהָעוֹלָם הוּא בְּחֻדוֹ וְגִזּוֹן מִשָּׁם, וְלֹא נִתֵּן הָעוֹלָם לְרִשׁוֹת אַחֲרָה.

וְאִם תֵּאמַר שְׁכָל אוֹתָם שְׁשֶׁה יְמֵים הֵם שׁוֹלְטִים לְכַדָּם - בֵּא תֵרָאֶה, הַפּוֹנֶה קָדִים, עַד שְׁלֹא

לְעִילָא, אֲשַׁגְחוּתָא דְלְעִילָא הָיָה בֵּיהּ בְּקִדְמִיתָא דְכְּתִיב לְרֵאוֹת אֶת הָעִיר וְאֶת הַמִּגְדָּל.

אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם. מֵאִי בְּנֵי הָאָדָם בְּנוֹי דְאָדָם קְדָמָא דְמֶרְד בְּמַרְיָה וְגֵרָם מוֹתָא לְעֵלְמָא. אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם בְּנִינָא וְדַאי אֲמָרוּ (גְּרָמוֹ) וּבְעוֹ לְמַבְנֵי לְעִילָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח (וְאָמַר) (יַחְזַקְאֵל מוֹ) כֹּה אָמַר יי אֱלֹהִים שְׁעַר (דף עה ע"ב) הַחֲצַר הַפְּנִימִית הַפּוֹנֶה קָדִים יִהְיֶה סְגוּר שְׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשָׂה וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח וּבִיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח. הָאִי קָרָא אֵית לֹא סְתַכְלָא בֵּיהּ. וְאִיהוּ רְזָא כְּמָה דְאִתְמַר. יִהְיֶה סְגוּר שְׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשָׂה. אֲמָאי (וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח וּבִיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח וְגו'). אֲמָאי יִהְיֶה סְגוּר כָּל אֲנָוִן יוֹמִין [דְּשֶׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשָׂה].

אֲרָא אֵלִין יְמֵי חוֹל. דְּתַרְעָא דָּא יִהְיֶה סְגוּר דְּלֹא לֹא שְׁתַּמְשָׂא חוֹל בְּקוּדְשָׁא. וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח וּבִיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח. דְּהָא כְּדִין שְׁמוּשָׂא (דְּקֹדֶשׁ בְּרִיחַ הוּא) דְּקוּדְשָׁא בְּקוּדְשָׁא. וְכְּדִין אֲתַנְהִיר סִיְהָרָא לְאֲתַחְבְּרָא בְּשְׁמִשָׁא.

תָּא חֲזִי, תַרְעָא דָּא לֹא אֲתַפְתַּח בְּאֲנָוִן שְׁתָּא יוֹמֵי דְחוֹל. בְּגִין דְּהָא בְּאֲנָוִן יוֹמֵי דְחוֹל עֲלָמָא תַתְּאָה אֲתַזֵּן וְשְׁלֻטִין כָּל אֲנָוִן שִׁית יוֹמִין דְּחוֹל עַל עֲלָמָא בְּרַבְרָעָא דִישְׂרָאֵל.

וְאֲנָוִן דְּשְׁלֻטֵי לֹא שְׁלֻטֵי בְּאַרְעָא קְדִישָׁא בְּגִין דְּהַשְּׁעַר הַזֶּה אִיהוּ סְגוּר. אֲבָל בִּיּוֹם הַשְּׁבִיט וּבִיּוֹם הַחֲדָשׁ כְּלָהוּ מִתְּעַבְרִין וְלֹא שְׁלֻטִין בְּגִין דְּהַשְּׁעַר הַזֶּה אִיהוּ פְּתוּחַ וְעֲלָמָא אִיהוּ בְּחֻדוֹ וְאֲתַזֵּן מִתְּמָן וְלֹא אֲתִיְהִיב עֲלָמָא לְרִשׁוֹ אַחֲרָה.

וְאִי תִימָא דְכָל אֲנָוִן שִׁית יוֹמִין אֲנָוִן שְׁלֻטִין בְּלַחֲדוּדֵיהוּ. תָּא חֲזִי, הַפּוֹנֶה קָדִים. עַד לֹא יְקוּמוּן לְשְׁלֻטָּאָה אִיהוּ אֲסַתְּפַל תְּדִיר

קומו לשלט, הוא מסתכל תמיד בעולם. אבל לא נפתח לזון העולם מן הקדש פרט ליום השבת ויום החדש. וכל הימים כלם נדבקים ביום השבת ונדונים משם. שהרי [א] ביום השבת כל השערים פתוחים, ומנוחה נמצאת לכל - לעליונים ולתחתונים. בא ראה, וירד ה' לראות, ירד מקדש לחל [ויעשה פרוש] להשגיח במה שבנו וקיימו קיום לעזר על העולם ליראה אותם.

רבי יצחק היה יושב לפני רבי שמעון. אמר לו, מה ראו אלה שעשו שטות זו למד בקדוש ברוך הוא וכלם בעצה אחת התקיימו בזה? אמר לו, הרי נתבאר, שכתוב ויהי בנסעם מקדם. הסעו מלמעלה למטה. נסעו מארץ ישראל וירדו לבבל. אמרו, הרי כאן מקום להדבק. ונעשה לנו שם וגו', ויתדבק הסיוע שלמטה במקום הזה. משום שפשהדין בא לשרות בעולם, הרי מקום זה פנגדו, ומכאן ינהג העולם ויזון. שהרי למעלה יש דחק להזין את העולם ממנו. ולא עוד, אלא אנו נעלה לרקיע ונערך בו קרב שלא ירד [ב] מכול בעולם כמקדם.

ויאמר ה' הן עם אחד ושפה אחת לכלם. משום שכלם כאחד, ביחוד, שכלם יעשו ויצליחו במעשיהם, יתפזרו הדרגות כל אחד לצד שלו, ובגלל זה יתפזרו כל אלה שלמטה. מה פתוב? ויפץ ה' אתם משם.

ואם תאמר, למה התבלבלה לשונם [פור ובלבל אותם הקדוש ברוך הוא]? אלא משום שכלם מדברים בלשון הקדש, אותה לשון עשתה להם סיוע. משום שבמעשה ובדבור הפה דברים

בעלמא. אבל לא אתפתח לאתזנא עלמא מקודשא בר ביומא דשבתא וביומא דחדשא. וכלהו יומין בלהו אתדבקן ביומא דשבתא ואתזנו מתמן. דהא (ד"א ל"ג בדין) ביומא דשבתא כלהו תרעין פתיחן ונייחא אשתכח לכלא לעלאי ותפאי. תא חזי, וירד יי לראות. נחת מקודשא לחול (ויריד פרושא) לאשגחא במה דבנו וקיימו ביומא לאתערא על עלמא לדחלא להון.

רבי יצחק הוה יתיב קמיה דרבי שמעון. אמר ליה מה חמו אלין דעבדו שטותא דא למרדא ביה בקודשא בריה הוא וכלהו בעיטא חדא אתקיימו בדא. אמר ליה הא אתמר דכתיב ויהי בנסעם מקדם אתנטילו מעילא לתתא. אתנטילו מארעא דישראל ונחתו לבבל. אמרו הא הכא אתר למדבק. ונעשה לנו שם וגו' ויתדבק סיועא דלתתא באתר דא. בגין דכד דינא אתי לאשראה בעלמא, הא אתר דא לקבליה. ומהכא אתהני עלמא ויתזן. דהא לעילא דחיקו איהו לאתזנא עלמא מניה. ולא עוד אלא אנו נסק לרקיעא ונגח ביה קרבא דלא יחות (ביה) טופנא בעלמא כדבךדמיתא:

ויאמר יי הן עם אחד ושפה אחת לכלם. בגין דכלהו כחדא, בייחודא דכלהון יעבדון ויצלחון בעובדיהו. יתפזרון דרגין כל חד לסטריה. ובגין כך יתפזרון כל הני דלתתא. מה כתיב ויפץ יי אותם משם.

ואי תימא לישנהון אמאי אתבלבל (אתפדר ובלבל לון קדשא ברוך הוא). אלא בגין דכלהון ממללין בלשון הקדש. ההוא לישנא קא עביד לון סיועא. בגין דבעובדא ובמלווא דפומא תליין מלין אלין לאדבקא כונה דלפא. ובדא